

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudkyň JUDr. Gordany Burianové a JUDr. Ireny Sekavové ve věci

žalobce: **H [redacted] K [redacted]**, narozený [redacted],
bytem [redacted],
zastoupený advokátkou JUDr. Ivanou Zbořilovou,
sídlem Komenského 256/23, 500 03 Hradec Králové

proti
žalované: **Toyota Peugeot Citroën Automobile Czech, s.r.o.**, IČO: 26513528,
sídlem Na Hradbách 126, 280 02 Kolín I

o zaplacení 189 540,47 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 25. 6. 2019, č. j. 19 C 169/2017 – 518, ve spojení s usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 8. 2019, č. j. 19 C 169/2017 - 570,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 189 540,47 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z částky 3 846 Kč od 11. 8. 2016 do zaplacení z částky 13 353,31 Kč od 11. 9. 2016 do zaplacení, z částky 32 429,47 Kč od 11. 10. 2016 do zaplacení, z částky 7 630,46 Kč od 11. 11. 2016 do zaplacení, z částky 32 429,47 Kč od 11. 12. 2016 do zaplacení, z částky 16 393,57 Kč od 11. 1. 2017 do zaplacení, z částky 34 277,47 Kč od 11. 2. 2017 do zaplacení, z částky 29 806,50 Kč od 11. 3. 2017 do zaplacení a z částky 19 374,22 Kč od 11. 4. 2017 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku.**
- II. Ve výroku II. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 290 387,25 Kč na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně do tří dnů od právní moci rozsudku do rukou právní zástupkyně žalobce.**

- III. Ve výroku III., ve spojení s usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 8. 2019, č. j. 19C 169/2017 – 570, se mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit České republice, na účet Okresního soudu v Kolíně, 14 991,19 Kč na náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.**
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 37 921,16 Kč na náhradu nákladů odvolacího řízení do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se na žalované domáhal zaplacení 189 540,47 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že byl od 7. 6. 2005 v pracovním poměru u žalované se sjednanou pracovní pozicí operátor. Od roku 2015 se u něj začaly projevovat zdravotní problémy, které žalobce přičítá špatnému nastavení strojů a nedodržování rotací ze strany žalovaného. S ohledem na riziko vzniku kapilárního syndromu byl žalobce lékařem pracovnílékařských služeb uznán práce neschopným od 17. 6. 2015 do 1. 7. 2015 a následně pak od 7. 7. 2015 do 30. 7. 2015. Po návratu do práce se zdravotní problémy prohloubily a byl v pracovní neschopnosti od 14. 10. 2015 do 24. 7. 2016. Podle posudku lékaře pracovnílékařských služeb pozbyl zdravotní způsobilost ke sjednané práci. Žalovaná mu však po skončení pracovní neschopnosti jinou vhodnou práci nepřidělovala, neboť ji údajně neměla a nevyplácela mu v době nepřidělování práce náhradu mzdy, kterou mu začala vyplácet až za měsíc duben 2017. Dne 18. 4. 2017 mu pak byla žalovanou doručena výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. e) zákoníku práce. Nadále probíhá posuzování zdravotního stavu žalobce a zjišťování, zda se u něj jedná o nemoc z povolání či ohrožení touto nemocí. Žalobce se domáhal náhrady mzdy za dobu od 25. 7. 2016 do konce března roku 2017, kdy nebyl v pracovní neschopnosti, avšak žalovanou mu nebyla přidělována žádná práce.
2. Odvoláním napadeným rozsudkem byla žaloba na zaplacení částky 189 540,47 Kč spolu s příslušnými úroky z prodlení, jak jsou specifikovány ve výroku rozsudku soudu prvního stupně, zamítnuta (výrok I.). Výrokem II. bylo žalobci uloženo nahradit žalované náklady řízení ve výši 4 800 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Výrokem III. bylo žalobci uloženo nahradit státu náklady řízení v plné výši, jejichž vyčíslení se vyhrazuje samostatnému usnesení, a to do tří dnů od právní moci samostatného usnesení, k rukám státu na účet Okresního soudu v Kolíně vedeného Českou národní bankou, č. ú. 19-1622151/0710, pod variabilním symbolem [REDAKCE]. Usnesením ze dne 30. 8. 2019, č. j. 19 C 169/2017 – 570, bylo žalobci uloženo nahradit státu náklady řízení ve výši 14 991,19 Kč do tří dnů od právní moci usnesení.
3. Soud prvního stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že po provedeném řízení, kdy byl proveden důkaz listinami, a to zejména lékařskými posudky, znaleckým posudkem vypracovaným Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze a výslechy svědků, jak jsou tyto důkazy podrobně uvedeny v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť především onemocnění žalobce (epikondylitida ulnární vlevo, tj. „tenisový loket“) nebylo uznáno jako nemoc z povolání a žalobci proto nevznikají nároky na odškodnění nemoci z povolání ve smyslu ustanovení § 366 odst. 2 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Soud prvního stupně se dále zabýval tím, zda žalobou uplatněná částka nemůže představovat náhradu škody podle ustanovení § 265 odst. 1 zákoníku práce, tedy zda se nejedná o obecnou odpovědnost žalované za vzniklou škodu. Dospěl k závěru, že nebyla prokázána tvrzení žalobce o nedodržení hygienických limitů stanovených nařízením vlády č. 361/2007 Sb. k ochraně zdraví při práci. Nebylo zjištěno porušení právní povinnosti žalované jako předpoklad pro její odpovědnost za škodu. Dále se soud prvního stupně zabýval uplatněným nárokem i z hlediska ustanovení § 208 zákoníku práce. I při posuzování této otázky dospěl k závěru, že nárok žalobce uplatněný žalobou není dán, neboť podle posudkových závěrů lékařských posudků poskytovatele pracovnílékařských služeb žalované, které vydal v období od července 2015 do listopadu 2016, byl žalobce zdravotně nezpůsobilý k výkonu práce pro žalovanou, avšak nešlo o dlouhodobé pozbytí způsobilosti konat dále dosavadní práci. Nešlo tedy u žalobce o důležitou osobní překážku v práci, při které by mu vůči žalované příslušelo

právo na náhradu mzdy a nešlo ani o překážku v práci na straně žalované, protože žalovaná nepřidělovala žalobci práci pro nedostatek jeho zdravotní způsobilosti k výkonu práce, nikoliv v důsledku porušení její povinnosti přidělovat žalobci práci nebo jej převést na jinou práci. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobci nepříslušela mzda ani náhrada mzdy za období od předložení lékařského posudku, podle něhož nebyl zdravotně způsobilý k práci pro žalovanou, do doby, kdy nastaly právní účinky lékařského posudku, podle něhož dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost konat dále dosavadní práci. Nebyl-li z důvodu svého obecného onemocnění schopen vykonávat práci pro žalovanou, avšak nejednalo se o dlouhodobé pozbytí způsobilosti konat dosavadní práci, nemohl být ani převeden na jinou pro něho vhodnou práci.

4. Proti tomuto rozsudku, ve spojení s usnesením o výši nákladů řízení státu, podal odvolání žalobce. Namítá, že z lékařské zprávy ze dne 24. 3. 2017 vyplývá, že Klinika pracovního lékařství posuzuje z hlediska nemoci z povolání tendinitidu a chronickou rhinositidu. Stejně tak z lékařské zprávy ze dne 25. 7. 2016 vyplývá mimo epikondylitidy a tendinitidy i chronická rhinositida. Chronická rhinositida byla rovněž předmětem šetření nemoci z povolání v době, za kterou se domáhá přiznat náhradu ušlé mzdy. Nesouhlasí ani s tím, jak byl žalobcem uplatněný nárok posouzen, jako právo na náhradu mzdy při překážkách v práci. Podle jeho názoru měl být převeden na jinou práci, kterou žalovaná pro něj měla, a dokonce ji žalobce po určité době vykonával. Jestliže jej žalovaná nepřevédla na jinou práci, jedná se o překážku v práci na straně žalované a žalobci náleží náhrada mzdy. Vznikl mu proto nárok na náhradu mzdy po dobu trvání této překážky v práci. Dle jeho názoru byl navíc v řízení k podání znaleckého posudku ustanoven podjatý znalec. Soud také neprovedl další žalobcem navrhované důkazy, ze kterých by bylo zjištěno, že je pravdivé jeho tvrzení o tom, že stroj, na kterém pracoval, byl nesprávně nastaven a způsobil mu zdravotní problémy totožného charakteru jako dalším zaměstnancům, kteří na něm pracovali. Opakovaně také žádal, aby bylo posouzeno scintigrafické vyšetření, podle kterého netrpí onemocněním epikondylitida. Dle jeho názoru rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, zejména pak bylo nesprávné právní posouzení překážky v práci na straně zaměstnavatele, se kterou zákoník práce pojí nárok na náhradu mzdy. Navrhoval změnu rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalobě bude vyhověno, případně aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
5. Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Žalobce byl v předmětnou dobu nezpůsobilý výkonu dosavadní práce pro opakované a přetrvávající zdravotní problémy s horními končetinami a z důvodu tohoto zdravotního omezení mu žalovaná na základě lékařských posudků a doporučení poskytovatele pracovnílékařské péče žalované nemohla přidělovat práci podle pracovní smlouvy. K onemocnění horních končetin byly opakovaně vydávány lékařské posudky a tato onemocnění opakovaně nebyla uznána za nemoci z povolání. Žalobci nebyla přidělována práce z důvodu problémů s horními končetinami, tedy, jak se ukázalo z lékařských posudků i znaleckého přezkoumání, z důvodu obecného onemocnění, za které nese žádnou odpovědnost žalovaná a jedná se o překážku v práci na straně zaměstnance pro obecné onemocnění, se kterou zákoník práce nepojí žádnou náhradu mzdy. Žalovaná neměla povinnost žalobce převést na jinou práci, protože tato povinnost vzniká za předpokladů stanovených v § 41 odst. 1 zákoníku práce a tyto předpoklady nebyly naplněny, protože poskytovatel pracovnílékařské péče vydal lékařské posudky s posudkovým závěrem, že žalobce je zdravotně nezpůsobilý, nikoliv se závěrem, že žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost. Jaký posudkový závěr lékařské prohlídky zvolí poskytovatel pracovnílékařské péče, nemůže být dááno za vinu žalované. Není pravda, že by žalovaná v předmětné době měla pro žalobce vhodnou práci, na kterou by jej mohla převést. Snažila se i pro žalobce nalézt vhodnou práci podle druhu práce sjednaného v pracovní smlouvě, ale práce, kterou žalobci na dobu od 6. 10. do 20. 10. 2016 přidělovala, byla pouze dočasnou charakteru, o čemž byl žalobce dopředu jasně a srozumitelně vyrozuměn. I na tuto dočasnou práci byl vydán poskytovatelem pracovnílékařské péče lékařský posudek se závěrem zdravotně způsobilý. Poté již žalovaná vhodnou práci pro žalobce neměla.

Dále se ve svém vyjádření žalovaná vyjadřuje k námitkám žalobce, které se týkají podjatosti zpracovatelů znaleckého posudku a jejich odbornosti.

6. Krajský soud Praze, jako soud odvolací, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, ve spojení s usnesením stanovícím výši nákladů řízení státu, a shledal odvolání žalobce důvodným.
7. Žalobce ke své žalobě připojil jako důkaz lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci pořadové číslo 31760, ze dne 16. 7. 2015, kde byl učiněn posudkový závěr lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k práci „zdravotně nezpůsobilý“. Rovněž v lékařském posudku o zdravotní způsobilosti k práci pořadové číslo 36248, ze dne 28. 7. 2016, je posudkový závěr o zdravotní způsobilosti žalobce k práci „zdravotně nezpůsobilý“. Stejně tak v lékařském posudku o zdravotní způsobilosti k práci pořadové číslo 37701, ze dne 3. 11. 2016, je posudkový závěr lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k práci „zdravotně nezpůsobilý“. Teprve v posudku pořadové číslo 39185, ze dne 23. 3. 2017, je posudkový závěr lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k práci „pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost“ a jako důvod je uvedeno obecné onemocnění.
8. Hlavní argumentací žalovaného, z jakého důvodu nebyla žalovanému přidělována práce a nebyl převeden na jinou práci, byla argumentace ustanovením § 41 odst. 1 písm. a) zákona č. 262/ 2006 Sb., zákoník práce (dále jen „ZP“), podle kterého je zaměstnavatel povinen převést zaměstnance na jinou práci, pozbyl-li zaměstnanec vzhledem ke svému zdravotnímu stavu podle lékařského posudku vydaného poskytovatelem pracovnělékařských služeb nebo rozhodnutí příslušného správního orgánu, který lékařský posudek přezkoumává, dlouhodobě způsobilost konat dále dosavadní práci.
9. Dle názoru žalované byl žalobce podle lékařských posudků pracovnělékařských služeb pouze „zdravotně nezpůsobilý“ vykonávat práci a teprve podle posudku ze dne 23. 3. 2017 „pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost“ a jako důvod je uvedeno obecné onemocnění. Před vydáním tohoto posledního posudku nebylo proto povinností zaměstnavatele žalobce převést na jinou práci podle ustanovení § 41 odst. 1 písm. b) ZP, a jelikož pro něj neměl práci z hlediska zdravotního vhodnou, jedná se o překážky v práci na straně zaměstnance a žalobci proto nenáleží za tuto dobu náhrada mzdy.
10. Odvolací soud, doplnil řízení vyžádáním si zprávy poskytovatele pracovnělékařských služeb o posudkových závěrech o zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu dosavadní práce pro žalovanou. Poskytovatel pracovnělékařských služeb EUC Premium s.r.o., závodní ordinace TPCA, průmyslová zóna Ovčáry 280, Kolín, ve své zprávě uvedl, že posudek o zdravotní způsobilosti žalobce k práci ze dne 16. 7. 2015 „zdravotně nezpůsobilý“ byl vystaven na základě změny zdravotního stavu, která nesouvisí s posudky v následující době. Po léčbě v pracovní neschopnosti byl vystaven posudek o zdravotní způsobilosti k práci 17. 8. 2015 se závěrem „zdravotně způsobilý“ se zkrácenou dobou platnosti do 31. 10. 2016. Od 14. 10. 2015 do 24. 7. 2016 byl žalobce v pracovní neschopnosti pro diagnózu, která byla následně podkladem pro vystavení dalších posudků o zdravotní způsobilosti. Vzhledem k tomu, že doba pracovní neschopnosti byla delší než půl roku a zdravotní potíže žalobce přetrvávaly, připadal v úvahu posudkový závěr o dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti. Zaměstnavatel v takovém případě požaduje určení příčinnosti, pokud na základě pracovnělékařského posudku by mělo dojít k ukončení pracovního poměru. Po ukončení výkonu práce na úlevových pracech byl žalobce znovu vyslán žalovanou na mimořádnou pracovnělékařskou prohlídku. Ta vzhledem k přetrvávajícím potížím žalobce a dosud probíhajícím šetřením Krajské hygienické stanice Středočeského kraje a Kliniky nemocí z povolání Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, byla uzavřena 3. 11. 2016 s posudkem zdravotně nezpůsobilý s platností do 30. 9. 2017. Šetření nemoci z povolání bylo ukončeno k 3. 12. 2016 vydáním lékařského posudku o neuznání nemoci z povolání Klinikou pracovního lékařství Fakultní nemocnice Královské Vinohrady. Poskytovatel pracovnělékařských služeb však nemohl zatím stanovit příčinnost v případě posudku o dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti, protože žalobce se proti lékařskému posudku o

neuznání nemoci z povolání odvolal. Odvolací orgán – Magistrát hlavního města Prahy pak svým rozhodnutím lékařský posudek potvrdil a návrh na jeho přezkoumání zamítl. Teprve poté mohl poskytovatel pracovně lékařských služeb – EUC Premium s.r.o. uzavřít, že se u žalobce jedná o dlouhodobé pozbylí zdravotní způsobilosti způsobené obecným onemocněním. Lékařský posudek byl vydán dne 23. 3. 2017. Důvodem vydání posudku „dlouhodobě pozbylí zdravotní způsobilost“ bylo, že přesto, že žalobce nevykonával dosavadní práci, ke zlepšení zdravotního stavu nedošlo. Tedy na posudkový závěr „dlouhodobě pozbylí zdravotní způsobilost“ oproti posudkovým závěrům „zdravotně nezpůsobilý“ neměla v případě žalobce vliv změna jeho zdravotního stavu v době uplynulé mezi vydáním posudků.

11. Podle ustanovení § 208 ZP, nemohl-li zaměstnanec konat práci pro jiné překážky na straně zaměstnavatele, než jsou uvedeny v § 207, přísluší mu náhrada mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku; to neplatí, bylo-li uplatněno konto pracovní doby (§ 86 a 87).
12. Při svém rozhodování vycházel odvolací soud z posouzení, co bylo skutečným důvodem vydání posudku pracovnělékařské služby, která vydala lékařské posudky se závěrem „zdravotně nezpůsobilý“ a posléze teprve dne 23. 3. 2017 se závěrem „dlouhodobě pozbylí zdravotní způsobilost“, ze kterých žalovaná odvozuje svoji povinnost převést žalobce v rozhodném období na jinou práci nebo žádnou práci žalobci nepřidělovat, pokud nemá pro něj v rámci pracovního zařazení podle pracovní smlouvy práci vhodnou. Jak bylo potvrzeno i ve shora citované zprávě poskytovatele pracovnělékařských služeb, zdravotní stav žalobce v době od vydání prvního lékařského posudku ze dne 28. 7. 2016 až do vydání zdravotnělékařského posudku ze dne 23. 3. 2017, kde bylo uvedeno, že dlouhodobě pozbylí zdravotní způsobilost k výkonu dosavadní práce, nedoznal žádných změn. Poskytovatel pracovnělékařských služeb v podstatě pouze čekal na výsledky šetření, zda žalobce trpí nemocí z povolání, neboť pokud lékařská posudková komise uzavře, že zaměstnanec „dlouhodobě pozbylí zdravotní způsobilost“, je povinna uvést důvody, tedy zda pozbylí tuto způsobilost dlouhodobě pro onemocnění nemocí z povolání či z důvodu onemocnění obecného. Jestliže nedošlo k žádným změnám ve zdravotním stavu žalobce od vydání posudku ze dne 28. 7. 2016, lze uzavřít, že již v té době byl žalobce, byť z důvodu obecných onemocnění, dlouhodobě zdravotně nezpůsobilý konat dosavadní práci.
13. Při posuzování nároku žalobce vycházel odvolací soud i ze základních zásad, na kterých je stavěn zákoník práce, který již v ustanovení § 1a odst. 1 písm. a) ZP uvádí, že smysl a účel ustanovení tohoto zákona vyjadřují i základní zásady pracovněprávních vztahů, jimiž jsou (kromě jiného) zejména zvláštní zákonná ochrana postavení zaměstnance. Odvolací soud by považoval za rozporné s touto zásadou, pokud by zaměstnanci, který podle lékařského posudku není schopen vykonávat dosavadní práci a z hlediska striktního výkladu ustanovení § 41 odst. 1 písm. a) zákoníku práce nebyl převeden na jinou práci a zaměstnavatel mu žádnou práci nepřiděloval s odůvodněním, že žádnou práci pro něj nemá, nepřislušel nárok na náhradu mzdy pro překážky v práci na straně zaměstnavatele. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že žalobci vznikl nárok podle ustanovení § 208 ZP na náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku. Odvolací soud proto změnil rozsudek soudu prvního stupně a přiznal žalobci náhradu mzdy za dobu od 25. 7. 2016 do 23. 3. 2017 v celkové výši 189 540,47 Kč, když výše těchto náhrad za jednotlivé měsíce odpovídá zjištěnému průměrnému výdělku a proti samotné výši uplatněného nároku nevznášela žalovaná žádné námitky.
14. Odvolací soud se nezabýval uplatněným nárokem z hlediska nároku na náhradu škody z důvodu onemocnění nemocí z povolání či z důvodu obecné odpovědnosti žalované za škodu podle ustanovení § 265 ZP, když nárok uplatněný žalobcem posoudil jako nárok na náhradu mzdy pro překážky v práci na straně zaměstnavatele. Z uvedených důvodů byl změněn rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobě bylo v celém rozsahu vyhověno a byly přiznány i zákonné úroky z prodlení z jednotlivých měsíčních náhrad od data jejich splatnosti. V souvislosti s tím byly změněny i související výroky o nákladech řízení mezi účastníky navzájem a výrok o náhradě nákladů řízení státu (§ 220 odst. 1 a 2 o. s. ř.).

15. O nákladech řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 a § 224 odst. 2 o. s. ř. Náklady řízení spočívají v odměně advokáta za 25 úkonů právní služby po 8 700 Kč, celkem 217 500 Kč. Tyto úkony sestávají ze 13 písemných podání, včetně sepisu žaloby, šesti účastí při ústním jednání u Okresního soudu v Kolíně, přičemž jednání dne 26. 9. 2017 přesahovalo dobu dvou hodin a byla přiznána odměna za dva úkony právní služby [§ 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], za jednání dne 24. 11. 2017 byla přiznána odměna za tři úkony právní služby, za jednání dne 2. 10. 2018 odměna za dva úkony právní služby a za jednání 25. 6. 2019 odměna rovněž za dva úkony právní služby, když tato jednání přesahovala dvě hodiny. Dále bylo přiznáno 25 režijních paušálů po 300 Kč, celkem 7 500 Kč. Dále cestovné k pěti jednáním u Okresního soudu v Kolíně z místa sídla zástupkyně žalobce, a to jízdné předchozí právní zástupkyně žalobce JUDr. Marie Škardové z místa jejího sídla v Praze k Okresnímu soudu v Kolíně, a to 2× 913 Kč a 600 Kč za šest půlhodin náhrady za promeškaný čas, dále cestovné nově zvolené právní zástupkyně JUDr. Ivany Zbořilové z místa sídla v Hradci Králové k Okresnímu soudu v Kolíně, a to cestovné 2× 754,50 Kč, 1x 790 Kč, 3× za promeškaný čas za 4 půlhodiny po 100 Kč a 200 Kč za zpoždění zahájení jednání před soudem, celkem cestovné 4 125 Kč a náhrada za promeškaný čas 2 600 Kč, a dále 21 % DPH ze součtu těchto částek, celkem 280 387,25 Kč. Dále bylo žalobci přiznáno 10 000 Kč představující složenou zálohu na znalecký posudek, celkem 290 387,25 Kč.
16. Podle výsledku řízení bylo rozhodnuto o povinnosti žalované zaplatit náklady řízení zálohované státem ve výši 14 991,19 Kč představující vyplacenou odměnu za znalecký posudek vypracovaný Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze, která nebyla kryta žalobcem složenou zálohou na náklady posudku (§ 148 odst. 1 o. s. ř.)
17. V odvolacím řízení úspěšnému žalobci byly přiznány náklady řízení v celkové výši 37 921,16 Kč představující odměnu za tři úkony právní služby v odvolacím řízení (sepis odvolání a účast při dvou jednáních odvolacího soudu) v celkové výši 26 100 Kč, 3× režijní paušál po 300 Kč, celkem 900 Kč, náhrada cestovních výdajů za dvě cesty z Hradce Králové ke Krajskému soudu v Praze v celkové výši 3 139,80 Kč, náhrada za promeškaný čas za 12 půlhodin po 100 Kč, celkem 1 200 Kč a DPH ve výši 21 % z částky 31 339,80 Kč, celkem 37 921,16 Kč (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně.

Praha 20. února 2020

JUDr. Tomáš Kučera, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková